

Aki nem lép egyszerre

Tóta W. Árpád
2009. 09. 17.

*Sötétség újra. De én már tudom,
hogy húsz évszázad érzéketlen álma
szörnyet fogan s az bölcsőt követel.
Hát nem dúvad, ki időt szimatolva
születni cammog Betlehem felé?
Yeats: A Második Eljövétel*

Miért nem vagyok jobboldali?

Kész hülyeség pedig nem jobboldalinak lenni itt és most, amikor ugye már majdnem mindenki az, sőt állítólag Európa is arra tart, tudományosan és erkölcsileg is megbukott *minden más*. Elközelg a Konzervatív Korszak, ahol legalábbis illendő lesz jobbosnak lenni, és elég egyelőre annyit tudni, hogy megnézheti magát, aki nem az. Jobb társaságból kinézik, összesúgnak a háta mögött: ott megy egy másként gondolkodó!

Na pont ezért, mindenekelőtt.

Ami a gazdaságot – tehát az elkúrás és a kilábalás témakörét – illeti, ott leginkább jobboldalinak mondják, amit ezekről gondolok/hiszek/képzelek. Magaménak vallom a szocializmus és maradványai polgári (burzsoá!) kritikáját, és rendszeresen, ennyi év után is ideges leszek, amikor valaki újra előadja Marxot, akár hippigúnyában, akár tweedzakóban. Vagy akár úgy, hogy jobboldalnak nevezi.

Érdemi vitám épp ezért alig van az értelmesebbjével. Azzal, aki a legbüdösebb komcsi kampányszövegeket is a védelmébe veszi, hát azzal meg nem kell foglalkozni, ő másik játékot játszik, szerepjátékot mégpedig, ahol ő a pártja magyar hangja a mikrokozmoszában/blogján/más blogján, és a küldetést teljesítenie kell. Ezt inkább illik ráhagyni szegényre.

Viszont az értelmesebbje meg azt játssza, hogy az elhangzottak ellenére elvárja, hogy elhiggyem, Orbán Viktor meg a Fidesz (illetve a Jobbik) virágzó, polgári kapitalista ország építését kezdi meg a kormányzása másnapján, és ugyan nyolc éve ennek homlokegyenest az ellenkezőjét állítja, szorgalmazza és védelmezi, de az csak zseniális trükk. Sőt előre dörzsölik a kezüket (ld a népszavazás fölötti örvendezést), hogy ezzel a permanens hazudozással egyre közelebb kerültünk az ideáljukhoz.

Nekem ez nem áll össze. A hazudozás meg a szociális demagógia, főleg ilyen tempóban, nem a stabil és hatékony kormányzáshoz vezet, hanem pont ahhoz, amivel ez a ciklus is elment. Igen, Medgyessy ezzel nyert, részben Gyurcsány is. És? Azt akarjuk megismételni? Melyiket?

Ennyi elég a gazdaságról, mert nyilván nem a thatcheri elvekre nőtt rá az a kisgömböc, ami Magyarországon jobboldalnak nevezi magát. Sőt azoktól könnyedén függetleníti magát.

*„s ki néma volt netán s csak lelkesedni rest,
már azt is gyűlölték, akár a pestisest.”
Radnóti: Töredék*

Jobbosnak lenni, az több ennél, és ha kell, kevesebb. Ez nem politikai áramlat, nem gazdasági elv, sem a polgári erények rajongói köre, azok ugyanis látványosan és büntetlenül meghághatók. Ez leginkább pszichózis. Alapfokú, ismeretterjesztő szociológiakönyvek modellje, ahol egyeseknek két karszalagot adunk, és pusztán ezzel elérjük, hogy összetartsanak, sőt a karszalag nélküliekkel szembeforduljanak.

Karszalagot pedig az kap, aki nyíltan deklarálja, hogy a Fideszre szavaz. Aki nincs velünk, az meg ellenünk van. Aki a párt nyilvánvaló hazugságait, tévedéseit és hibáit észrevételezi (és nem abban az irányban, hogy túl puhák az ellenséggel), az ellenség.

Így volt ez az egytáborban, és érdemes megfigyelni mikroszkóp alatt, hogy a pártszakadás után mindkét darab megőrzi a magatartászávat. A Jobbik-aktivista pontosan ugyanígy reagál, csak mások a szakszavai, és hamarabb veszi el a türelmét. Azon belül az igazi aljanép, a lepedék meg úgy működik, hogy aki nincs velünk, az zsidó. (Ha véletlenül mégsem, akkor „zsidós viselkedésű”, tehát mégis.)

Nem volna ennyi polgári kör, ha lenne magyar heavy metál – morogtam hét éve. A körök aztán felszívódtak a Fideszben, egy részük meg azóta újra kilöködött, mert soha nem is volt vállalható, amit a népmozgalom feltalált magának mint politikát. De az attitűd megmaradt: az olcsón osztott, ingyen elvihető identitást boldogan öltik magukra milliók, és rögtön többnek érzik magukat mindenki másnál, így frissen kikeresztelkedve.

A jobboldaliságot alapvetően giccek gyűjteménye határozza meg, ha ez Amerika lenne, akkor a Hot Topicban megvehetnék a kiegészítőket egységcsomagban, ahogy az emós gyerekek a sminkkészletet. Egy kis revizionizmus, nacionalista bizsuk, kommunistázás, gyűlölet. Semmi komoly, nem kell belőle vizsgázni ahhoz, hogy befogadjanak, lehetsz akár síkhülye is. Ha tudsz komcsizni, jó arc vagy. Ha zsidózol is, akkor egy ajtóval odébb vagy jó arc, viszont ott mást tényleg nem várnak el. És ami még generálszószként belepi az egészet, az a vallás. Aminek szintén megvannak az olcsón beszerezhető felvarrói, nem kell mondjuk betartani a szexuáletikát, vagy templomba vánszorogni hetente, esetleg jót cselekedni, irgalmasnak lenni, meg ezek az uncsi formaságok. Az egyházak még viszonylag drágán mérik a keresztény identitást. A néppárti verzióban már Istent se kell szeretni, elég, ha utálod az ateistákat. Az könnyebb.

Hogy ebbe a pszichózisba ilyen alacsony a felvételi ponthatár, további betegségeket eredményez. Ugyanis ott van velük egy csomó ember, aki a „komcsik” (akárkik is azok), illetve a zsidók (és -bérencék) gyűlöletén kívül alig tud valamit a polisz ügyeiről, viszont meg van róla győződve, mert a társai megerősítették, hogy ennyi elég is a politizáláshoz. Ezek összerakják a maguk kis Lego-vízióit egy komcsitlanított, pirospozsgás, nemzetiszín, heteroszexuális, magyarnótát hallgató országról, és aztán rohadtul fel vannak háborodva, hogy Magyarország nem olyan. Némi reményre adna okot, ha ennek a frusztrációnak a mélyén legalább sejtenék a tény, hogy ők maguk sem olyanok, de ennek semmi jele.

A gyűlölet, ha gyökeret ver, megszüli azt az érzést, hogy a csoport tagja alából erkölcsös, jó ember, hiszen ha az ellenség ennyire undorító, mint ahogy naponta mantrázzák maguknak, akkor értelemszerűen ők a jó oldal, és akinek bármi kifogása is van velük, mint monolit tömbbel szemben, annak meg nem lehet igaza semmiben sem.

*Hogy ragya verjen, marjon mindenütt,
Hogy jőjjön a döghullák varja
Mindenkire, aki vén, savanyú
Akaratát most piszkosan akarja
Lelkünkön és a szennyes Hunnián.
Ady: Enyhe, újévi átok*

Még ezt is mind leszarnám, ha az lenne a várható fejlemény, hogy valahogyan elkormányozzák a kormányzandót, és csak saját magukat fárasztják ezzel a beteges filozófiával, a kívülállókat meg békén hagyják vele. De sajnos ebből a szubkultúrából szükségszerűen az jön ki, hogy nemcsak megmutatják magukat és vonulgatnak, hanem igyekeznek az ízlésüket törvényerőre emelni.

Ez az, ami a jobboldalt a többiektől elválasztja. Ezeknek van egy mindenre kiterjedő normarendszerük, és szeretnék megmondani, mit nem szabad. Csak látszólag hasonlít a liberális (PC) kurzusra, azok ugyanis jellemzően azt mondják meg, kiket nem szabad megdobálni, kirúgni, diszkriminálni csak azért, mert különböznek, azaz akadályozni őket a különbözőségben. Ezek viszont arról óhajtanak rendelkezni, milyennek kellene lenni ahhoz, hogy egyáltalán emberszámba vegyenek. Az a norma aztán nem egy lesz a sok közül, hanem a preferált, az államilag jóváhagyott ízlés. És jóval szűkebb teret jelölnek ki ehhez, mint a liberálisok, mert nem azt mondják, hogy amíg nem verekedtek, addig szabad foglalkozás van, hanem hogy térdre, imához. Aztán legfeljebb kiröhögik őket – amit viszont nehezen viselnek.

Roppantul hasonlít a betegségük a történelmi egyházakéhoz: ott is gyakran látható, hogy nem tudnak mit kezdeni a szabad értékválasztás jelenségével, azzal, hogy a hitük egy legyen a sok legitim választás közül. Nem úgy működnek, mint a békés szubkultúrák, akik tudomásul veszik, hogy ők szeretik az operát, mások meg nem. Ez térítő vallás, és az olyannal nem jó egy társasházban lakni, főleg ha ő a főbélő. Az olcsón osztott önbecsülés miatt rengeteg köztük a primitív indulatember, aki legfeljebb kettőig bír számolni, aki el sem tud képzelni más lehetőséget, mint hogy velük vagy, illetve az ellenség zsoldjában állsz.

Pedig ennek a modellnek a markánsan megfogalmazott alternatíváját jelenleg nem képviseli senki sem. Nem azért tűnik egyeduralkodónak a jobbos divatirányzat, mert mindenki magáévá tette az elképzeléseiket, hanem mert a többiek elhallgattak, elfogytak, visszavonultak. Van, akinek volt mit szégyellnie, meg van, aki egyszerűen elfáradt abban, hogy hülyéssel vitatkozzon, megunta a patronérveket, az ovis retorikát, a tereléseket, a gyorstalpalón, érvelőkártyáról elsajátított frappáns visszavágásokat, amik ugyan nem kérdésekre válaszolnak, de mivel a hálás közönség úgyis tapsol, a győzelem érzetét megadják. De azért maradtak még sokan és elegen, akik erre az örületre nem vevők. Nem kell ehhez MSZP-ügynöknek vagy -drukkernek lenni. SZDSZ már nincs is. Az MDF a gazdaságpolitikában szembemegy ugyan a Fidesz (és a Jobbik és az MSZP) komcsiságával, de az életformák, ízlések, kultúrák és szubkultúrák pluralitását ők sem forszírozzák, elég zavart okozott a fiskális konzervatív fordulat önmagában. A szocialisták meg, ahogy mindenhez, ehhez is puhapöcsök. És különben sincs már arcuk, aki elmondaná.

Hát ezért nem vagyok jobboldali. Mert nem lehetek csak kicsit az. Azért, mert lelkesedni rest vagyok, viszont biztos vagyok benne, hogy az a beteg, aki ezt bűnnek hiszi.